

Arrest

nr. 191 810 van 11 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
en de minderjarige kinderen
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en haar minderjarige kinderen, X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 3 april 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Oekraïense nationaliteit bezitten en bent u getrouwd met mevrouw B. A. (...) (S.P: (...)), die u vergezelt in deze procedure.

Ter staving van uw asielaanvraag vermeldt u tegelijk persoonlijke feiten in verband met uw dienstplicht en andere feiten in verband met de problemen die uw echtgenote zou hebben gekend.

Deze beslissing houdt rekening met uw persoonlijke feiten en verwijst naar de beslissing van uw echtgenote in verband met de problemen die zij zou hebben gehad en die ook betrekking op u hebben.

In verband met uw persoonlijke problemen verklaart u Oekraïne te hebben verlaten wegens uw weigering naar de oorlog te gaan en te vechten.

U verklaart dat u uw legerdienst zou hebben gedaan op de leeftijd van 19 jaar en dat u zich daarna gedurende anderhalf zou hebben aangesloten bij de politietroepen bij een patrouilledienst van de stad Konotop.

Daarna zou u ontslag hebben genomen en zou u op diverse werven en met name in Kiev hebben gewerkt.

In oktober 2014 zou u in het kader van de mobilisatie naar de regio van Lougansk zijn gezonden in het kader van een militaire training. Kort voor de eindejaarsfeesten zou u verlof hebben gekregen en was het gepland dat u zich op 5 januari 2015 moest aanmelden op het militaire commissariaat om naar een nog niet bepaalde plaats te worden gezonden. U zou zich op 5 januari 2015 nooit op het militair commissariaat hebben aangemeld en zo deserteur zijn geworden.

In februari 2015 zou u in Wit-Rusland zijn geweest, waar u zou hebben gewerkt. Tussen januari 2015 en uw vertrek naar Wit-Rusland zouden er drie convocaties zijn gezonden naar het adres van uw propiska in het dorp Podlipnoe maar u zou er nooit gevolg aan hebben gegeven. Uw moeder zou ze hebben opgehaald en vernietigd.

Vervolgens zou u in juni 2015 zijn teruggekeerd naar Oekraïne om internationaal paspoort te krijgen, dat u zonder problemen zou hebben gekregen. Na een week in het land te zijn gebleven, zou u zijn teruggekeerd naar Wit-Rusland, waar u tot augustus van hetzelfde jaar zou hebben gewoond.

Na de tragische gebeurtenissen die ertoe zouden hebben geleid dat de zoon van uw echtgenote in het ziekenhuis werd opgenomen ten gevolge van de brandwonden waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest, zou u in augustus 2015 definitief naar Oekraïne zijn teruggekeerd. Vervolgens zou u uw beroepsactiviteiten hebben heropgenomen, nu eens in Kiev, dan weer in Konotop of in het dorp Podlipnoe en dit tot aan uw vertrek uit het land in september 2016.

Ondertussen zou u op 15 maart 2016 officieel zijn getrouwd met A. (...).

Op 14 september 2016 zou u Oekraïne per vliegtuig hebben verlaten om naar Frankrijk te gaan, waar u van plan was asiel aan te vragen. Op dezelfde dag, toen u op doortocht in de luchthaven van Brussel was, zou u zijn gecontroleerd door douaniers en nadat de grenspolitie had vastgesteld dat uw hotelreservaties in Frankrijk fictief waren, zou u enkele uren zijn vastgehouden op de luchthaven en dan naar een gesloten centrum in Zulte zijn gebracht.

Op 23 september 2016 vroeg u asiel in België.

Ter staving van uw asielaanvraag dient u twee convocaties in (zie document 7 en 9).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat het niet mogelijk is, het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 te bewijzen wegens de persoonlijke feiten die u aanhaalt en die te maken zouden hebben met uw dienstplicht. Er is ook geen reden om te oordelen dat er, wat u betreft, een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald door artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 bestaat.

Merk allereerst op dat verschillende elementen van uw verklaringen het ons mogelijk maken, de realiteit van uw desertie in vraag te stellen. Zo beweert u talrijke convocaties te hebben gekregen op het adres van uw propiska in Oekraïne terwijl u in Wit-Rusland verbleef, alsook na uw terugkeer naar Oekraïne maar u kunt ze niet voorleggen omdat uw moeder ze zou hebben weggegooid/vernietigd. Wanneer u wordt ondervraagd over het aantal convocaties dat u kreeg sinds uw terugkeer naar Oekraïne in de zomer van 2015, antwoordt u dat u ze niet hebt geteld. Naast de afwezigheid van bewijzen van de talrijke convocaties die u in die periode ontving, is dergelijk antwoord verbazend aangezien deze convocaties in eerste instantie op u betrekking hadden en men dus redelijkerwijs mag verwachten dat u iets meer uitleg kunt geven over het aantal convocaties dat u kreeg zodra u weer in Oekraïne woonde.

Merk op in verband met de twee enige convocaties die u voorlegt, daterend van 15/08/2016 en van 21/09/2016, dat de authenticiteit ervan in vraag werd gesteld (zie infra).

Bovendien is het niet geloofwaardig dat u zonder problemen van uw autoriteiten in juni 2015 een internationaal paspoort met een visum hebt kunnen krijgen (CGVS, p.3) en dat u officieel hebt kunnen huwen terwijl u volgens uw verklaringen sinds januari 2015 deserteur was (CGVS, p. 7) en hiervoor werd gezocht (CGVS, p.4).

Als u echt deserteur was, begrijpen we bovendien ook niet waarom u het risico zou hebben genomen tweemaal naar Oekraïne terug te keren terwijl u in Wit-Rusland verbleef. Dergelijke houding is weinig compatibel met het bestaan van een gegronde vrees wat u betreft. Het verbaast ons ook dat uw echtgenote verklaart dat u in Oekraïne niet werd gezocht en u zich niet verschuilde (gehoor van de echtgenote CGVS1 van 07/10/16, p. 12), terwijl u het tegenovergestelde beweert (CGVS, p.4).

Merk eveneens op dat u meer dan een jaar zou hebben gewacht alvorens te beslissen het land te verlaten wegens desertie. Hoewel u volgens uw verklaringen sinds januari werd beschouwd als

deserteur, zou u uw land pas definitief hebben verlaten in september 2016. Dergelijk gebrek aan haast om uw land te verlaten is ook niet verenigbaar met het bestaan van vrees wat u betreft.

Dergelijke vaststellingen maken het ons mogelijk, uw verklaringen en de echtheid van uw desertie in vraag te stellen.

Zelfs al zou uw desertie bewezen zijn, quod non, dan blijkt bovendien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd (Ukraine Etat du conflit armé dans l'est après les accords de Minsk II - 20/05/2016) dat de aard van het conflict in het oosten van Oekraïne sinds het begin van de gevechten in mei 2014 geëvolueerd is. Na de ondertekening van de akkoorden van Minsk II, in februari 2015, zijn de gevechten tussen de Oekraïense troepen en de pro-Russische separatisten duidelijk minder intensief geworden, ook al worden er nog periodes gemeld waarin geweld en sporadische gevechten weer opleven. In september 2015 werd opnieuw een staakt-het-vurenakkoord ondertekend door de Oekraïense autoriteiten en de pro-Russische separatisten. Dit akkoord heeft ertoe geleid dat de vijandigheden en het aantal slachtoffers van het conflict aanzienlijk werden verminderd, ook al blijven er afzonderlijke conflicten en gelokaliseerde vuurgevechten bestaan, hoofzakelijk langs de contactlijn in de oblast van Donetsk. Deze weinig intense conflictsituatie blijft tot nu bestaan.

In deze oorlogscontext met de pro-Russische separatisten uit de oblasten van Donetsk en Lougansk, meldt de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Ukraine: Mobilisation partielle 2015, 2016 – 19 mei 2016 en COI Focus Ukraine Mobilisation partielle 2015, 2016, 2017 - 2 januari 2017 (update)) dat de Oekraïense autoriteiten verschillende golven van gedeeltelijke mobilisatie van reservisten heeft afgekondigd om mannen naar de strijd te sturen. Nadat de zesde mobilisatiegolf in augustus 2015 werd beëindigd, is er tot nu toe geen nieuwe mobilisatie van Oekraïense reservisten meer geweest omdat het aantal vrijwilligers dat onder contract dienst nam in het Oekraïense leger, voldoende was. De Oekraïense autoriteiten hebben herhaaldelijk de wens uitgedrukt, te evolueren naar een hoofzakelijk beroepsleger en het gebruik van reservisten indien nodig te overwegen.

In die context verklaart u dat u vreest naar het Oekraïense leger te worden gezonden en dat u uw land hebt verlaten om die reden.

Er dient te worden benadrukt dat een land de dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van die reserve moet regelen en dat de vervolging of de straf van de persoon die zich onttrekt aan de dienstplicht, aan de mobilisatie van reservisten of die deserteert, in het kader van de reglementering waaraan alle ingezetenen zijn onderworpen, in principe niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève betreffende de vluchtelingenstatus, en ook niet als een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Bovendien heeft de reglementering in verband met de dienstplicht, het handhaven van een militaire reserve en de mobilisatie tot doel over voldoende strijdkrachten te beschikken indien de staatsveiligheid wordt bedreigd. Dit houdt in dat sommige categorieën van ingezetenen van een land de wapens opnemen en vechten om de integriteit of de nationale veiligheid te garanderen. Alleen het feit te worden gedwongen op wettige wijze te vechten, kan ook niet worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, of als een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich niet zou hebben aangemeld op de convocaties van het militaire commissariaat uit angst onmiddellijk naar de oorlog te worden gezonden. Uw vrees is gebaseerd op de volgende elementen: u wilt niet vechten wegens het risico te worden gedood, noch vechten in het kader van een oorlog die u beschouwt als onrechtvaardig en nog minder vechten tegen mensen van uw eigen familie die in Rusland wonen (CGVS, pp. 6 en 7). U voegt eraan toe dat u vreest naar de frontlinie te worden gezonden (CGVS, p.7).

Er bestaan verschillende vormen van bezwaar tegen de dienstplicht die een vrees voor vervolging om die reden kunnen rechtvaardigen. Zo onderscheidt de Hoge Commissaris Van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) in het document van 3 december 2013 getiteld «principes directeurs sur la protection internationale no. 10 : Demandes de statut de réfugié liées au service militaire dans le contexte de l'article 1A (2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés»:

- bezwaar tegen de legerdienst wegens gewetensbezwaren (absolute of gedeeltelijke gewetensbezwaarden);
- bezwaar tegen de legerdienst in een conflict dat in strijd is met de elementaire regels van het menselijke gedrag. Deze tweede vorm wijst tegelijk op het bezwaar deel te nemen aan een illegaal gewapend conflict [jus ad bellum], een bezwaar dat verwijst naar ongeoorloofd gebruik van geweld, en het bezwaar tegen oorlogsmiddelen en –methoden, zoals gereguleerd door het internationale humanitair recht [jus in bello], alsook het internationaal recht betreffende de mensenrechten en het internationaal strafrecht.
- gewetensbezwaar in verband met de omstandigheden van de legerdienst.

Deze verschillende vormen van bezwaar tegen de dienstplicht die een vrees voor vervolging kunnen rechtvaardigen, zullen hierna worden onderzocht.

A. Bezwaar tegen de legerdienst wegens gewetensbezwaren

In dit opzicht dient te worden vermeld dat het, met betrekking tot uw vrees te worden gedood, gaat om een reden die is ingegeven door een louter persoonlijk belang en die daarom niet in aanmerking kan worden genomen als geldige reden om geen gevolg te geven aan een oproep om zijn legerdienst te vervullen of aan een nieuwe oproep om als reservist onder de wapens te worden geroepen, en dus niet valt onder de redenen om internationale bescherming bedoeld in artikel 48/3 et 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen.

Het behoort tot de voorrechten van een land zijn leger op te stellen in het kader van een conflict en in voldoende troepen te voorzien. De mogelijkheid op slachtoffers bij de aldus opgestelde troepen is eigen aan elk gewapend conflict en valt niet onder vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of onder een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in het kader van subsidiaire bescherming.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet zouden kunnen getuigen van zodanig oprechte en diepe overtuigingen dat ze een onoverkomelijke hindernis voor het dragen van wapens zouden vormen. U verklaart namelijk dat u, als u zou moeten vechten om uw familie te verdedigen, gevochten zou hebben en de wapens zou hebben opgenomen (CGVS, p.8).

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u ervoor hebt gekozen bij de politie te gaan nadat u uw legerdienst hebt gedaan (CGVS, p.5). U zou zich hebben aangesloten bij een ordehandhavingspatrouille en u was gewapend om uw functie uit te oefenen. U verklaart duidelijk dat het om een welbewuste keuze ging en dat als u geen persoonlijk problemen met uw chef zou hebben gehad en als u niet zo slecht zou zijn betaald, u bij de politie zou zijn blijven werken. Wat de legerdienst betreft, is uw standpunt vrij duidelijk, u verklaart dat het om een goede leerschool voor het leven gaat en dat iedereen het zou moeten doen (CGVS, p.7).

Merk bovendien op dat het idee op zich uw land te verdedigen, voor u geen probleem is maar dat het idee tegen uw broers of tegen huurlingen te gaan vechten, voor u een probleem is (CGVS, p.7).

In dit opzicht dient te worden vastgesteld dat u niet op plausible wijze hebt aangetoond dat u tegen leden van uw familie zou moeten vechten. En hoewel u melding maakt van nauwe banden met uw ex-schoonbroer (broer van uw ex-vrouw) die in Lougansk zou wonen, voegt u eraan toe dat hij er niet echt woont en dat hij zou gaan vechten maar u kunt niet zeggen waar juist (CGVS, p.7). Uw vage verklaringen over hem maken het ons niet mogelijk te bewijzen dat deze ex-schoonbroer naar Oekraïne zou zijn gezonden om te vechten en dat u op een dag met hem zou zijn geconfronteerd.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de reden die u aanhaalt om te verklaren waarom u weigerde gevolg te geven aan de convocaties die u zou hebben gekregen in het kader van een mobilisatie, niet berusten op zodanig oprechte en diepe overtuigingen dat ze een onoverkomelijke hindernis voor het dragen van wapens zouden vormen. Bijgevolg is het niet mogelijk het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming te bewijzen.

B. Bezwaar tegen de legerdienst in een conflict dat in strijd is met de elementaire regels van het menselijke gedrag.

Merk op in dit opzicht, en dit ondanks uw verklaringen i.v.m. het onrechtvaardige en onwettige karakter van het conflict in Oekraïne (CGVS, p. 6) die uw desertie rechtvaardigen, dat er in verband met het conflict in het oosten van het Oekraïense grondgebied tussen de Oekraïense autoriteiten en de pro-Russische separatistische milities van de regio Donbass, dient te worden vastgesteld dat de Oekraïense autoriteiten hun controle over hun grondgebied willen herstellen, aangezien pro-Russische milities met de wapens de controle over deze regio hebben genomen. In het licht van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier (Ukraine : légitimité du conflit – 11 février 2016), dient te worden vastgesteld dat de legitimiteit van de militaire actie van de Oekraïense autoriteiten niet in vraag werd gesteld door de internationale gemeenschap of door internationale organisaties waarvan men zou mogen verwachten dat zij dit in dergelijk geval doen (CICR, Amnesty International, Human Rights Watch en nog andere) en dat alleen de autoriteiten van de Russische Federatie herhaaldelijk hebben verklaard dat Oekraïne een oorlog “tegen zijn eigen volk” voerde. Het is echter niet aan het Commissariaat-generaal om zich uit te spreken over de legitimiteit van een conflict in de zin van het internationale recht.

Hoewel het klopt dat, zoals bij alle gewapende conflicten, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd (Ukraine: Crimes de guerre commis par l'armée ukrainienne régulière – 27 mei 2016) blijkt dat de oorlogvoerenden, inclusief de Oekraïense militairen, handelingen plegen die afkeurenswaardig zijn in het licht van het internationaal humanitair recht of van het respect van de mensenrechten in het algemeen, er echter dient te worden vastgesteld dat de voormelde informatie niet toelaat te oordelen dat de Oekraïense militairen zich systematisch schuldig maken aan dergelijke misdaden. Rekening

houdend met het aantal Oekraïense militairen die betrokken zijn bij de gevechten (op dit ogenblik geschat op meer dan 200.000 volgens de voormelde informatie) en rekening houdend met het beperkte aantal misdaden dat deze laatsten hebben gepleegd, kunnen we zeker niet oordelen dat uw mobilisatie het waarschijnlijk zou maken dat u zou worden gedwongen deel te nemen aan afkeurenswaardige daden.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Ukraine: répression des violations des droits de l'homme commises dans le cadre du conflit dans le Donbass – 26 mai 2016) blijkt ook dat de Oekraïense autoriteiten maatregelen hebben genomen om de militairen die misdaden hebben gepleegd, te vervolgen en dat er gerechtelijke procedures in dat kader zijn ingesteld. Ook al blijkt uit de voormelde informatie dat het bureau van de militaire procureur niet alle maatregelen neemt om de gepleegde misdaden te onderzoeken en dat in bepaalde gevallen de strafrechtelijke kwalificatie van de feiten door het parket onder hun werkelijke ernst ligt, toch treden de Oekraïense autoriteiten op om deze misdaden te beteugelen en kunnen we bijgevolg oordelen dat als u met een dergelijke situatie werd geconfronteerd, u zou kunnen weigeren criminele handelingen te plegen door u te wenden tot uw hiërarchie of tot de gerechtelijke autoriteiten.

C. Bezwaar in verband met de omstandigheden van de legerdienst

Merk op in verband met uw vrees te worden onderworpen aan buitensporige sancties, in dit geval aan een veroordeling tot verschillende jaren gevangenisstraf wegens uw desertie (CGVS, p.3), die u staaft met de indiening van twee convocaties (waarvan een voor het militaire commissariaat (doc. 9) en een ander voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken (doc.7)), dat een aantal elementen het ons mogelijk maken te twijfelen aan de authenticiteit ervan.

Allereerst verbaast het ons zeer dat u in augustus 2016 een convocatie hebt gekregen die u oproept om uw legerdienst te doen (doc.9) terwijl u die al hebt gedaan en het desbetreffende document verwijst naar de Wet van Oekraïne zonder te verduidelijken om welke wet het gaat.

Terwijl het tweede document (document 7) erop wijst dat u wordt beschuldigd volgens "artikel 110 van het Wetboek van strafrecht van Oekraïne (landverraad)", blijkt uit onze informatie (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het dossier) dat artikel 110 geenszins betrekking heeft op de dienstplicht en nog minder op landverraad zoals vermeld in dit document, maar integendeel betrekking heeft op de integriteit en onschendbaarheid van Oekraïne. Hoe het ook zij, in tegenstelling tot uw verklaringen (CGVS, p.5) houdt dit artikel geen verband met uw niet-aanmelding op het militaire commissariaat.

Bijgevolg kunnen de echtheid van deze documenten, waarvan u bovendien alleen maar kopieën hebt voorgelegd, en de vrees die u aanhaalt, in vraag worden gesteld.

Merk op, voor zover u beweert gerechtelijke vervolging te riskeren in geval van terugkeer omdat u zich hebt onttrokken aan uw dienstplicht, dat de gerechtelijke acties tegen een dergelijke overtreding legitiem zijn. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier (COI Focus Ukraine. Mobilisation partielle 2015, insoumission), dat de straffen niet buitensporig zijn en dat u in uw situatie, nl. niet aanmelden op diverse convocaties die u verzoeken u aan te melden bij het militaire commissariaat, hoogstens een boete in geval van terugkeer riskeert (zoals vermeld in uw convocatie die u verzoekt u aan te melden op 1 oktober 2015 (doc.7)), waarna u zou kunnen kiezen, indien u opnieuw onder de wapens wordt geroepen, tussen uw legerdienst doen of een zwaardere legitieme straf aanvaarden.

Merk op dat de documenten die u hebt bezorgd aan de griffie van de RvV, allemaal in aanmerking werden genomen in de beslissing van het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, met uitzondering van twee documenten die u niet had voorgelegd. Het gaat om de kopie van een internetartikel van 5 februari getiteld «Ukrainian parliament passes law allowing army deserters to be shot» en om een kopie van de amendementen die het Oekraïense parlement (Verhovna Rada) op 4 februari 2015 had ingediend om de verantwoordelijkheid van de militairen in verband met de maatregelen die een commandant kan nemen tegen soldaten die overtredingen begaan, met name desertie, te versterken.

Merk op in verband met het internetartikel in het Engels dat hoewel de titel ervan zou kunnen doen verstaan dat de nieuwe Oekraïense wet toelaat deserteurs dood te schieten, dit echter niet het geval is. Als we verwijzen naar het nieuwe artikel 22.1 van het reglement van de gewapende troepen van Oekraïne waarvan u een kopie hebt ingediend (vgl. p.6 van de vertaling van het tweede document "de Wet van Oekraïne" dat we hebben genummerd, alsook het document dat we hebben toegevoegd aan uw dossier met als titel COI Focus – Ukraine – Mesures pouvant être prise contre un déserteur (nieuw wetsartikel 9 juni 2015)), blijkt dat de commandant in oorlogs- of gevechtssituaties het recht heeft fysieke maatregelen te nemen om een soldaat te detineren die inbreuken pleegt in verband met ongehoorzaamheid, verzet of bedreiging tegen de commandant, geweld, ongeoorloofd verlaten van gevechts- of ontplooiingsposten, zonder echter de gezondheid van de soldaat te schaden. Het artikel verduidelijkt dat de commandant "in gevechtssituaties wapens kan gebruiken of ondergeschikten kan bevelen dit te doen als geen ander middel toelaat een soldaat die de overtreding begaat, te

detineren, zonder echter de dood van de soldaat te veroorzaken". Als de omstandigheden het mogelijk maken, moet de commandant, mondeling of door in de lucht te schieten, de persoon verwittigen tegen wie hij zich opmaakt om geweld of een wapen te gebruiken.

Het gaat hier dus om een tuchtmaatregel die specifiek wordt genomen in gevechtssituaties, zoals er in alle legers bestaan, die niet alle deserteurs in alle situaties viseert en die dus niet kan worden beschouwd, zoals de andere maatregelen die worden vermeld door de wetsartikelen gewijzigd door het Oekraïense parlement op 9 juni 2015, als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève betreffende de vluchtelingenstatus, en ook niet als een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Uit wat voorafgaat, kan uw vrees in verband met uw desertie niet als gegrond worden beschouwd en doet ons niet geloven dat u een risico loopt op vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming in geval van terugkeer naar uw land.

Met betrekking tot de politieke onlusten en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaatgeneraal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, maar dat niets toelaat af te leiden dat alleen het feit de Oekraïense nationaliteit te bezitten, voldoende is om te beslissen tot de erkenning van de vluchtelingenstatus krachtens artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of tot de toekenning van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling sluit zich aan bij het standpunt van het UNHCR, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier en waaruit men kan afleiden dat het UNHCR meent dat elke asielaanvraag moet worden onderzocht op basis van haar eigen elementen en op individuele basis en er specifiek aandacht moet worden besteed aan de specifieke omstandigheden van het dossier.

Hieruit volgt dat de verwijzing naar uw Oekraïense nationaliteit niet volstaat om aan te tonen dat u echt wordt bedreigd en vervolgd in uw land van herkomst of dat er, wat u betreft, een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Het blijft dus nodig uw verzoek om internationale bescherming individueel te onderzoeken, in het kader waarvan u concreet uw gegronde vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade moet aantonen. Hierin slaagde u niet om de voormelde redenen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Wet van 15 december 1980, kan de subsidiaire beschermingsstatus ook worden toegekend aan een asielzoeker als het willekeurige geweld in het kader van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat een burger die terugkeert naar dat land of eventueel naar de desbetreffende regio, er alleen wegens zijn aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980. In het kader van de beoordelingsruimte waarover het Commissariaat-generaal beschikt, stelt het na een gedetailleerd onderzoek van de beschikbare informatie (waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd), vast dat duidelijk blijkt dat de huidige veiligheidsomstandigheden in de regio Konotop waarvan u afkomstig bent, absoluut niet kunnen worden bestempeld als een uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming rechtvaardigt.

Vervolgens kan het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 niet worden bewezen en kan er ook niet worden geoordeeld dat er, wat u betreft, een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 bestaat op basis van de persoonlijke feiten die uw echtgenote, B. A. (...) (O.V. (...)) zou hebben gekend en waarmee u uw vrees gedeeltelijk in verband brengt. Ik heb namelijk voor haar een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van toekenning van subsidiaire bescherming genomen.

In dit verband vindt u hierna de beslissing die ik in verband met uw echtgenote heb genomen:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Oekraïense nationaliteit, bent u hertrouwd met mijnheer B. R. (...) (O.V. (...)) en bent u moeder van twee minderjarige kinderen die u ook in deze procedure vergezellen.

Uw twee kinderen werden geboren uit een vorig huwelijk.

Uw echtgenoot zou echter de vader van een jonge minderjarige jongen zijn, die in het land bij zijn moeder is gebleven.

Ter staving van uw asielaanvraag haalt u de volgen de feiten aan.

Uw persoonlijke problemen zouden hoofdzakelijk te maken hebben met uw vader, hoewel u nooit echt contact met hem hebt gehad sinds zijn scheiding van uw moeder, terwijl u nog jong was.

Na zijn scheiding zou uw vader namelijk zijn getrouwd met de nicht van Victor Ioutchenko. Volgens de verklaringen van uw kennissen zou hij hebben deelgenomen aan de organisatie van een politieke meeting in 2004 als ondersteuning van de verkiezingscampagne van Ioutchenko. Sinds 2008 zou u geen contact meer hebben gehad met uw vader of met zijn echtgenote.

In de winter van 2010, rond het einde van het jaar, zou u bezoek van drie mannen hebben gekregen. U woonde toen nog bij uw eerste man in Konotop maar was alleen tijdens dit bezoek. Deze drie mannen, een onbekende in burger, een man in een politie-uniform en een zekere A. K. (...) probeerden te weten te komen waar uw vader zich bevond en wilden dat u hen zijn telefoonnummer gaf. Ze zouden u hebben gezegd dat uw vader hen een grote som geld verschuldigd was. U zou hen hebben geantwoord dat u geen contact meer met hem hebt sinds 2008, maar ze zouden u niet hebben geloofd en zouden zeer agressief tegen u zijn geweest, in die mate zelfs dat een van hen u een nagel zou hebben uitgetrokken. Alvorens weg te gaan, zouden ze u hebben bevolen hem zo vlug mogelijk terug te vinden. Angstig zou u alles hebben verteld aan uw eerste man en hij zou u zeer duidelijk hebben gezegd dat hij geen probleem wilde met die K. (...) wegens uw vader. Uw huwelijksproblemen zouden toen zijn begonnen. U zou geen klacht hebben ingediend en zou het bezoek van die mannen aan niemand hebben gemeld, behalve aan uw ex-man.

In maart 2011 zouden die drie mannen opnieuw bij u zijn gekomen in Konotop en zouden uw zoon M. (...) onder handen hebben genomen. Zo zou de politieagent uw zoon in de lucht hebben gehangen, over het balkon, door hem bij zijn been vast te pakken. Ze zouden hun vraag hebben herhaald, nl. dat u hen het telefoonnummer van uw vader moest geven. Daarna zouden ze zijn weggegaan. Dezelfde avond zou u alles hebben verteld aan de vader van uw kinderen. Uw huwelijksproblemen zouden dan zijn verslechterd en uw man zou u hebben gedwongen de gezinswoning met uw kinderen te verlaten, na u in hun bijzijn te hebben geslagen.

Een maand later zou u zich hebben gevestigd bij uw moeder in het dorp Podlipnoe, met uw twee kinderen. U zou haar echter niets hebben gezegd over de problemen die u had wegens uw vader.

In november 2012, toen u nog altijd bij uw moeder in het dorp woonde, zouden bureu u hebben gezegd dat ze onbekenden in de buurt van het huis zouden hebben gezien. Die dag zou u in de brievenbus van uw moeder foto's van een politieagent zonder hoofd hebben gezien. U zou dan het verband hebben gelegd tussen deze foto's en de drie mannen die u kwamen vragen waar uw vader was. Zonder echter de bedoeling van die foto's te begrijpen, zou u zich bedreigd hebben gevoeld en zou u terug naar Konotop zijn gaan wonen, eerst bij een vriendin, dan in een appartement dat u zou hebben gehuurd. Uw moeder, die ook bang was nadat u haar uiteindelijk vertelde te zijn bedreigd door die K. A. (...), zou er ook voor hebben gekozen, in het dorp Tovsta, bij haar familie, te gaan wonen.

Terwijl u in Konotop woonde, zou u regelmatig op uw telefoon pornografische foto's en foto's van personen met een afgesneden vinger afkomstig van een niet-geïdentificeerd nummer hebben gekregen, hoewel u regelmatig van telefoonnummer zou zijn veranderd.

Tijdens de zomer van 2013 zou u bij uw moeder zijn gegaan in het dorp Tovsta, waar u zou hebben gewerkt alvorens u opnieuw in Konotop te vestigen, in een nieuw huurappartement.

Vervolgens zou R. (...), uw huidige echtgenoot, die u al kende, u hebben gevraagd u bij hem in Kiev te komen vestigen. U zou dit hebben aanvaard maar hem niet over uw problemen hebben gesproken. Uit angst op uw telefoon opnieuw foto's te krijgen die hem op de hoogte van uw problemen hadden kunnen brengen, zou u uw simkaart hebben veranderd.

Eind 2013, toen R. (...) geen werk meer had, zou u gemeenschappelijk hebben beslist naar Konotop terug te keren, omdat u zich gerust voelde door de afzetting van. U zou zich dan alle vier hebben gevestigd in het huis van uw ouders.

In de winter van 2014 zou R. (...) opnieuw naar Kiev zijn vertrokken om te werken en u zou in Konotop zijn gebleven.

In april 2014 zou een man alleen bij u zijn gekomen. Het ging om een goed geklede man die u gewoon zou hebben gezegd dat u uw huis moest verkopen, aangezien uw vader veel geld verschuldigd was aan belangrijke mensen. U zou hebben geantwoord dat het huis waar u woonde, niet uw huis was maar dat van uw twee ouders. Na naar u te hebben geluisterd, zou hij zijn vertrokken. Een week later zou die man weer naar uw huis zijn gekomen in het gezelschap van de drie zelfde mannen die u in de winter van 2010 en in maart 2011 in Konotop zouden hebben bedreigd. Ze zouden u hebben gedwongen, documenten te ondertekenen waardoor u uw erfenis zou hebben geweigerd en hen volmacht zou hebben gegeven het huis van uw ouders te verkopen. Die dag zou u voor het eerst uw problemen aan R. (...) hebben verteld. Aangezien hij bij de politie had gewerkt, de beruchtheid van deze A. K. (...) kende en verbaasd was dat hij u had laten leven, zou hij u de volgende dag allemaal hebben meegenomen naar Kiev.

Vervolgens zou u dus in Kiev met R. (...) hebben gewoond, met het plan vervolgens bij uw zuster in Wit-Rusland te gaan. Aangezien de oorlog echter was begonnen, zou R. (...) op 22 oktober 2014 een oproeping voor het leger hebben gekregen. Hij zou zich dan bij de medische commissie hebben aangemeld en enkele dagen later zou hij naar de regio van Lougansk zijn gezonden, niet daar waar de militaire operaties plaatsvonden maar waar men de rekruten voorbereidde. Na zijn opleiding die slechts twee maanden duurde, zou R. (...) bij u zijn gekomen voor Nieuwjaar, in een nieuw appartement dat u toen opnieuw in Konotop huurde.

In februari 2015 zou u zijn vertrokken naar Wit-Rusland met R. (...) en met uw twee kinderen bij uw schoonzuster.

Op 22 augustus 2015 zou u zijn teruggekeerd naar Oekraïne met uw twee kinderen voor de herdenkingsplechtigheid van het overlijden van uw nicht. Omdat u niet wist waar te logeren, zou u voor een nacht zijn opgevangen bij een van de kennissen van uw vader in Konotop. De dag na de plechtigheid moest u dan terugkeren naar Wit-Rusland.

Diezelfde 22 augustus 2015, na de plechtigheid, rond 19 uur, toen u zich bij die kennis bevond, zouden A. K. (...), zijn handlanger en een politieagent die u nooit eerder had gezien, bij uw gastheer zijn gekomen. Ze zouden u opnieuw hebben gevraagd waar uw vader was.

Na op uw hoofd te hebben geslagen, u te hebben vastgebonden aan een stoel, de handen op de rug gebonden, zou de handlanger van K. (...) uw jonge zoon M. (...) onder handen hebben genomen. Hij zou hem met geweld op de tafel hebben uitgestrekt en sigaretten op zijn rug hebben uitgedoofd. Daarna zou hij een scherp van een plastic fles in brand hebben gestoken en warme plastic op de rug van uw zoon hebben laten vloeien totdat het T-shirt vuur vatte en het kind ernstig verbrandde. Vervolgens zouden ze vertrokken zijn en uw gastheer hebben bedreigd als hij zou praten. U zou dan hebben gezien dat ze op de tafel een envelop met bedreigingen zouden hadden achtergelaten.

Dezelfde avond zou u zich in het ziekenhuis hebben bevonden en pas twee dagen later zou u naar R. (...) hebben getelefoneerd om hem de feiten mee te delen. De volgende dagen zou hij dan naar Oekraïne zijn teruggekeerd.

U zou tot 29 september 2015 met uw zoon in het ziekenhuis zijn gebleven. Bij het verlaten van het ziekenhuis zou u gaan wonen zijn bij kennissen in Konotop, uw echtgenoot zou in Kiev gebleven zijn, waar hij werkte.

Begin 2016 zou u via uw gsm bedreigingen hebben gekregen maar u zou onmiddellijk uw simkaart hebben veranderd en zou daarna geen problemen meer hebben gehad.

In februari 2016 zou u met uw twee kinderen weer in Podlipnoe zijn gaan wonen.

Op 15 maart 2016 zou u officieel met R. (...) zijn gehuwd. Op 14 september 2016 zou u per vliegtuig Oekraïne hebben verlaten om naar Frankrijk te gaan waar u van plan was asiel aan te vragen. Dezelfde dag, op doortocht in de luchthaven van Brussel, zouden douaniers u hebben gecontroleerd en nadat de grenspolitie zich ervan bewust was dat uw hotelreservaties in Frankrijk fictief waren, zou u enkele uren op de luchthaven zijn vastgehouden en dan naar een gesloten centrum in Zulte zijn gebracht.

Op 23 september 2016 hebt u in België asiel aangevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat de elementen die u hebt aangehaald ter staving van uw asielaanvraag, niet kunnen bewijzen dat u uw land hebt verlaten wegens vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo zijn uw verklaringen bijzonder vaag en onduidelijk over de essentiële elementen van uw relaas en uw houding is weinig verenigbaar met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

U beweert namelijk dat u en uw zoon M. (...) werden vervolgd door individuen op zoek naar uw vader en dit gedurende zes jaar. U blijft echter zeer vaag over de identiteit van deze personen.

U vermeldt als voornaamste protagonisten een zekere A. K. (...), een man die u als "krachtpatser" omschrijft, en een politieagent, maar u kunt niets meer over hen zeggen, hoewel u vele jaren problemen t met hen hebt gehad.

Wanneer u wordt ondervraagd over de identiteit van deze personen, zegt u meteen dat geen van hen u ooit zijn identiteit heeft onthuld (CGVS1, p. 6).

In verband met de genaamde A. K. (...) verklaart u dat u hem niet persoonlijk kent maar dat het om een openbaar personage zou gaan, die straffeloos te werk gaat, dicht bij het gezag staat, die u zou hebben herkend omdat u hem vroeger op tv had gezien in zijn rol van weldoener die de scholen van het dorp sponsorde (CGVS1, p.5). U voegt eraan toe dat u via de geruchten die in de stad circuleren, hebt vernomen dat hij een maffioso zou zijn (CGVS2, p.4).

Wanneer er u wordt gevraagd, ons meer over die persoon te vertellen, verklaart u in eerste instantie dat hij behoorde tot dezelfde partij als Victor Ianoukovytch, de "Partij van de Regio's" (CGVS1, p.5) en als er u wordt gevraagd of die man aan politiek deed, verklaart u eerst dat het geen politicus is maar een zakenman die rond politici "draait" en vervolgens voegt u eraan toe dat hij een soort "lokale volksvertegenwoordiger" bij de burgemeester van de stad Konotop zou zijn (CGVS1, p.7).

Wanneer u meer specifiek wordt ondervraagd over de functies die hij vandaag bekleedt aangezien de "Partij van de Regio's" niet meer aan de macht is, verklaart u dit niet te weten (CGVS2, p.5). U voegt eraan toe niet te weten tot welke partij hij behoort, ook niet te weten in welk politiek kamp hij zich situeert, maar u veronderstelt dat nog altijd dicht bij het gezag staat want hij zou "nog altijd op zijn plaats zitten" (CGVS2,p.5). U voegt eraan toe dat u niet hebt geprobeerd te weten te komen tot welke partij hij

behoorde maar dat hij "volgens iedereen" nog altijd aan de macht zou zijn (CGRA2, p.4), aangezien zijn misdaden ongestraft zouden blijven.

En als er u wordt gevraagd of u bewijzen van zijn straffeloosheid in Oekraïne kunt geven, antwoordt u dat er veel artikels over hem op internet staan maar dat u er niet aan hebt gedacht ze mee te brengen (CGRA2, p.4). Het is zeer verbazingwekkend dat u niet hebt geprobeerd meer informatie (behalve geruchten) te bemachtigen over de persoon die u vele jaren zou hebben geïntimideerd en die aan de basis van uw vertrek uit het land zou liggen. Ik wijs u erop dat de bewijslast op u rust en dat u dus wordt verondersteld alles in het werk te stellen om ons zoveel mogelijk elementen te bezorgen die de echtheid van uw verklaringen kunnen bewijzen. Het enige document dat u ons voorlegt (doc. 10) waarin deze A. K. (...) wordt vermeld, is een privéverklaring zonder datum van de vriend van uw vader die u onderdak zou hebben verschaft op de avond van het drama waarbij uw zoon zou zijn verbrand. Dit privé-document dat alleen als kopie wordt voorgelegd, kan niet alleen niet worden beschouwd als voldoende bewijswaarde hebbend, aangezien de persoon die het heeft opgesteld, geen specifieke hoedanigheid bezit die aan zijn geschrift een bewijswaarde kan toekennen, maar dit document vermeldt alleen de naam van die K. (...) zonder specifieke informatie over die persoon te geven, behalve dat het hem voorstelt als burgemeester van de stad, wat u nooit hebt vermeld. Bovendien vermeldt onze eigen informatie (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) de naam A.S. (...) van de "Svoboda-partij" als de huidige burgemeester van de stad Konotop en dit sinds 25 oktober 2015. Zijn voorganger was een zekere I. O. (...). De naam A. K. (...) duikt niet op als burgemeester van de stad Konotop.

Wanneer u wordt ondervraagd over de andere mannen die deze K. (...) vergezelden bij de verschillende bezoeken, namelijk de krachtpatser en de politieagent, kunt u ons ook niets meer zeggen (CGVS2, p.3) en u hebt niet geprobeerd hun identiteit te kennen (CGVS2, pp. 3 en 6). U beperkt zich tot de veronderstelling dat deze mannen werkten voor rekening van de vermoedelijke K. (...) omdat ze hem vergezelden. Het is ook verbazend dat u enerzijds niet hebt geprobeerd meer informatie over die personen te krijgen en anderzijds, terwijl u ons de identiteit van die twee personen niet kunt geven, dat de vriend van uw vader in zijn zelfde verklaring wel degelijk de familienaam citeert van de politieagent die aanwezig was bij het drama van augustus 2015 (doc.10). Het is niet geloofwaardig dat, als die meneer die informatie bezit, hij u die niet heeft meegedeeld. Bovendien betekent dit ook dat u ons een document voorlegt waarvan u de inhoud niet kent.

Naast het feit dat u niet weet met wie u gedurende vele jaren te maken had, kan men zich ook vragen stellen over de drijfveer en de redenen waarom deze mannen op die wijze met u omsprongen gedurende een zo lange periode. Wanneer u hierover wordt ondervraagd, verklaart u zeer duidelijk dat die mannen alleen wilden dat u hen de gegevens en het adres van uw vader gaf en dat ze probeerden te weten te komen of u contact met hem had, niets meer (CGVS2, p.5).

Bijgevolg wordt er niet uitgelegd waarom zij u gedurende zes jaar zo wreed zouden hebben behandeld, terwijl u naar eigen zeggen al lang geen contact meer met uw vader had. Uzelf verklaart dat zij nooit geld van u zouden hebben geëist (CGVS 2, p.6) en wanneer er u wordt gevraagd waarom die mannen op die manier met u zouden zijn omgesprongen, blijft u vaag en vermeldt u vage jeugdherinneringen die u zouden kunnen doen veronderstellen dat uw vader zelf deel zou hebben uitgemaakt van de maffia, zonder de echte redenen voor hun volharding uit te leggen (CGVS, p. 4). Dit is ook het geval wanneer u een mogelijke wraakhistorie vermeldt in verband met het feit dat uw vader Viktor Louchtchenko zou hebben gesteund bij zijn kiescampagne in 2004 (A. K. (...) steunde toen hetzelfde jaar volgens u de kandidaat Ianoukovitch (CGVS1, p. 6)): u erkent dat het daarbij alleen gaat om veronderstellingen van u, en verduidelijkt dat zij die motieven nooit hebben aangehaald (CGVS1, p. 6).

Voor het overige verbaast het ons dat u, terwijl u zegt dat u niets meer van uw vader had vernomen en dat u waarschijnlijk problemen had omdat hij verdwenen was, nooit zijn verdwijning bij de politie zou hebben aangegeven (CGVS1, p. 5) en u er zelfs nooit aan zou hebben gedacht (CGVS1, p.12).

Dergelijke vaststellingen beletten ons de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de echtheid van de aangehaalde feiten te bewijzen.

Zelfs al zouden de aangehaalde feiten geloofwaardig zijn, quod non, merk echter op dat u zich nooit hebt gewend tot uw autoriteiten opdat ze u zouden beschermen tegen die individuen terwijl uw zoon M. (...) het slachtoffer van ernstige folteringsfeiten zou zijn geweest en hij er heel zijn leven de gevolgen van zal dragen, uzelf zou zijn mishandeld vanaf hun eerste bezoek in 2010 en uzelf en uw familie gedurende vele jaren zouden zijn bedreigd.

Wij wijzen erop dat de internationale bescherming slechts subsidiair kan optreden naast die van de nationale autoriteiten en dat, aangezien u zich niet hebt gewend tot uw eigen autoriteiten om bescherming te krijgen, niets ons toelaat te veronderstellen dat u niet had kunnen worden beschermd tegen deze individuen.

Wanneer u herhaaldelijk wordt ondervraagd over de redenen waarom u geen klacht hebt ingediend of geen bescherming op lokaal niveau of op een hoger niveau hebt aangevraagd, terwijl u zich wendt tot

hogere instanties (CGVS1, p.7, 10 en 11 en CGVS2, pp.3, 4, 5 en 7), kunnen uw diverse verklaringen op basis van uw gebrek aan bewijzen en op de vrees voor die mensen die op dit ogenblik aan de macht zijn en totale straffeloosheid genieten, die u bedreigen, u of de oude man die u op 22 augustus 2015 onderdak zou hebben verschaft, aan te pakken, ons niet overtuigen.

Enerzijds omdat uw verklaringen berusten op de vaststelling dat de mannen nog steeds aan de macht zijn en ongestraft blijven, een vaststelling die wij niet kunnen delen in het licht van de vage en tegenstrijdige informatie die u ons over hen hebt kunnen geven. U kon ons namelijk hun ware identiteiten, hun verantwoordelijkheden en hun relatie met het gezag niet onthullen en u beperkte zich ertoe, de geruchten volgens welke A. K. (...) nog steeds bij de mannen van de macht zou zijn, als bewezen te beschouwen (CGVS2, p. 5).

Uw ander argument, volgens hetwelk u het leven van uw enige getuige niet in gevaar wilde brengen, namelijk de oude man die u onderdak zou hebben verschaft, overtuigt ook niet, aangezien hij zelf bereid was zijn getuigenis in te dienen opdat ze zou worden gepubliceerd in de pers (CGVS2, p.3).

Ten slotte, wanneer u de opmerking krijgt dat u klacht had kunnen indienen na de afzetting van Ianoukovytch, terwijl u die K. (...) zelf met Ianoukovytch associeert, omdat u naar eigen zeggen (CGVS, p.8) meende dat u niet meer in gevaar was door terug te keren naar Konotop (CGRA1,p.5), geeft u toe er niet aan te hebben gedacht (CGVS2, p.7).

Andere vaststellingen in verband met uw houding ten opzichte van die mannen maken het ons eveneens mogelijk te twifelen aan de gegrondheid van uw vrees en bijgevolg aan de echtheid ervan.

Zo verbaast het ons dat u constant bent teruggekeerd naar Konotop, de stad waaruit die mannen afkomstig zouden zijn terwijl u geen enkel probleem in Kiev hebt waar u regelmatig met R. (...) zou hebben gewoond (CGVS1, p.10 en CGVS2, p.2). Uw pogingen tot uitleg in verband met het verkrijgen van een propiska als voorwaarde opdat uw kinderen naar school zouden kunnen gaan, hebben ons niet overtuigd omdat u hebt gewoond op verschillende huurplaatsen waar u ok geen propiska had (CGVS1, p. 10).

Het feit dat u het risico nam naar Oekraïne terug te keren om met uw kinderen een begrafenisplechtigheid bij te wonen terwijl u in Wit-Rusland woonde, terwijl uw zoon M. (...) al het slachtoffer van geweld door een van die mannen was geweest, stemt ook niet overeen met de houding van een persoon die een reële en gegronde vrees in de zin van het Verdrag van Genève zou koesteren.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u uw land verlaat meer dan zes jaar na het eerste geweld van die mannen en meer dan een jaar nadat uw zoon ernstig werd verbrand, in de wetenschap dat u, na in januari nog bedreigingen via telefoon te hebben gekregen, daarna geen problemen meer zou hebben gehad. Dit gebrek aan haast om het land te verlaten doet ons ook ernstig twifelen aan de echtheid van de problemen die u zou hebben gekend in het land en doen ons ook twifelen aan de motieven om dit vertrek te rechtvaardigen.

Ik stel bovendien vast dat u ook niet onmiddellijk aan België internationale bescherming hebt gevraagd na op 14 september 2016 op ons grondgebied te zijn aangekomen, aangezien u van plan was naar Frankrijk te gaan, en hoewel u op 23 september 2016 de bescherming van België hebt aangevraagd, deed u dit na van uw vrijheid te zijn beroofd tijdens een identiteitscontrole in Zaventem, de dag zelf van uw aankomst op ons grondgebied.

Dergelijke houding is onverenigbaar met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De diverse documenten die u voorlegt, nl. uw identiteitsdocumenten, de documenten in verband met uw huwelijk en scheiding van uw echtgenoot, uw diverse geboorteakten, attesten van sociale verzekering, boekje van fysieke personen en uw rijbewijzen, veranderen geenszins de zin van deze beslissing, aangezien uw herkomst en nationaliteit niet in vraag worden gesteld.

De medische documenten in verband met uw zoon M. (...) veranderen de betekenis van deze beslissing ook niet, aangezien er geen sprake van is, zijn brandwonden maar wel de omstandigheden waarin hij werd verbrand, in vraag te stellen.

Ten slotte heeft de getuigenis van de oude man die getuige was van de feiten van 22 augustus 2015, geen bewijswaarde, aangezien de aard van het document een privégetuigenis is en bovendien een incoherentie m.b.t. de aard van de functie van A. K. (...) bevat.

Het laatste ingediende document (doc. 12-CGVS2, p.4), een kopie van een pseudo-artikel dat niet zou zijn gepubliceerd maar een tijd op internet zou hebben gestaan, verandert ook niets aan de zin van deze beslissing, aangezien het gaat om een kopie van een document waarvan de bron niet kan worden gecontroleerd.

In verband met de politieke onlusten en instabiliteit in geval van terugkeer benadrukt het Commissariaatgeneraal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne maar dat niet kan worden afgeleid dat alleen het feit de Oekraïense nationaliteit te bezitten, op zich volstaat om te beslissen tot de erkenning van de vluchtelingenstatus krachtens artikel 1, A (2) van het Verdrag van

Genève van 28 juli 1951 of om te beslissen tot de toekenning van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling sluit zich aan bij het standpunt van het UNHCR, waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd en waaruit we kunnen afleiden dat het UNHCR meent dat elke asielaanvraag moet worden onderzocht op basis van haar eigen elementen en op individuele basis, door bijzondere aandacht te besteden aan de specifieke omstandigheden van het dossier.

Hieruit volgt dat alleen de verwijzing naar uw Oekraïense nationaliteit niet volstaat om te bewijzen dat u echt wordt bedreigd en vervolgd in uw land van herkomst of dat er, wat u betreft, een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Het blijft dus noodzakelijk uw verzoek om internationale bescherming individueel te onderzoeken. In het kader hiervan dient u uw gegronde vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade concreet aan te tonen, wat u niet hebt kunnen doen om de voormelde redenen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Wet van 15 december 1980 kan de subsidiaire beschermingsstatus ook worden toegekend aan een asielzoeker als het willekeurige geweld in het kader van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat een burger die terugkeert naar dat land of eventueel naar de desbetreffende regio, er alleen wegens zijn aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980. In het kader van de beoordelingsruimte waarover het Commissariaat-generaal beschikt, stelt hij vast, op basis van een gedetailleerd onderzoek van de beschikbare informatie (waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd), dat duidelijk blijkt dat de huidige veiligheidsomstandigheden in de regio Konotop waaruit u afkomstig bent, absoluut niet kunnen worden bestempeld als uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming rechtvaardigt.

Uit wat voorafgaat, kan uw vrees niet worden beschouwd als gegrond en kunnen wij niet geloven dat u een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van terugkeer naar uw land.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Oekraïense nationaliteit, bent u hertrouwd met mijnheer B. R. (...) (O.V. (...)) en bent u moeder van twee minderjarige kinderen die u ook in deze procedure vergezellen.

Uw twee kinderen werden geboren uit een vorig huwelijk.

Uw echtgenoot zou echter de vader van een jonge minderjarige jongen zijn, die in het land bij zijn moeder is gebleven.

Ter staving van uw asielaanvraag haalt u de volgen de feiten aan.

Uw persoonlijke problemen zouden hoofdzakelijk te maken hebben met uw vader, hoewel u nooit echt contact met hem hebt gehad sinds zijn scheiding van uw moeder, terwijl u nog jong was.

Na zijn scheiding zou uw vader namelijk zijn getrouwd met de nicht van Victor Ioutchenko. Volgens de verklaringen van uw kennissen zou hij hebben deelgenomen aan de organisatie van een politieke meeting in 2004 als ondersteuning van de verkiezingscampagne van Ioutchenko. Sinds 2008 zou u geen contact meer hebben gehad met uw vader of met zijn echtgenote.

In de winter van 2010, rond het einde van het jaar, zou u bezoek van drie mannen hebben gekregen. U woonde toen nog bij uw eerste man in Konotop maar was alleen tijdens dit bezoek. Deze drie mannen, een onbekende in burger, een man in een politie-uniform en een zekere A. K. (...) probeerden te weten te komen waar uw vader zich bevond en wilden dat u hen zijn telefoonnummer gaf. Ze zouden u hebben gezegd dat uw vader hen een grote som geld verschuldigd was. U zou hen hebben geantwoord dat u geen contact meer met hem hebt sinds 2008, maar ze zouden u niet hebben geloofd en zouden zeer agressief tegen u zijn geweest, in die mate zelfs dat een van hen u een nagel zou hebben uitgetrokken. Alvorens weg te gaan, zouden ze u hebben bevolen hem zo vlug mogelijk terug te vinden. Angstig zou u alles hebben verteld aan uw eerste man en hij zou u zeer duidelijk hebben gezegd dat hij geen probleem wilde met die K. (...) wegens uw vader. Uw huwelijksproblemen zouden toen zijn begonnen. U zou geen klacht hebben ingediend en zou het bezoek van die mannen aan niemand hebben gemeld, behalve aan uw ex-man.

In maart 2011 zouden die drie mannen opnieuw bij u zijn gekomen in Konotop en zouden uw zoon M. (...) onder handen hebben genomen. Zo zou de politieagent uw zoon in de lucht hebben gehangen,

over het balkon, door hem bij zijn been vast te pakken. Ze zouden hun vraag hebben herhaald, nl. dat u hen het telefoonnummer van uw vader moest geven. Daarna zouden ze zijn weggegaan. Dezelfde avond zou u alles hebben verteld aan de vader van uw kinderen. Uw huwelijksproblemen zouden dan zijn verslechterd en uw man zou u hebben gedwongen de gezinswoning met uw kinderen te verlaten, na u in hun bijzijn te hebben geslagen.

Een maand later zou u zich hebben gevestigd bij uw moeder in het dorp Podlipnoe, met uw twee kinderen. U zou haar echter niets hebben gezegd over de problemen die u had wegens uw vader.

In november 2012, toen u nog altijd bij uw moeder in het dorp woonde, zouden bureu u hebben gezegd dat ze onbekenden in de buurt van het huis zouden hebben gezien. Die dag zou u in de brievenbus van uw moeder foto's van een politieagent zonder hoofd hebben gezien. U zou dan het verband hebben gelegd tussen deze foto's en de drie mannen die u kwamen vragen waar uw vader was. Zonder echter de bedoeling van die foto's te begrijpen, zou u zich bedreigd hebben gevoeld en zou u terug naar Konotop zijn gaan wonen, eerst bij een vriendin, dan in een appartement dat u zou hebben gehuurd. Uw moeder, die ook bang was nadat u haar uiteindelijk vertelde te zijn bedreigd door die K. A. (...), zou er ook voor hebben gekozen, in het dorp Tovsta, bij haar familie, te gaan wonen.

Terwijl u in Konotop woonde, zou u regelmatig op uw telefoon pornografische foto's en foto's van personen met een afgesneden vinger afkomstig van een niet-geïdentificeerd nummer hebben gekregen, hoewel u regelmatig van telefoonnummer zou zijn veranderd.

Tijdens de zomer van 2013 zou u bij uw moeder zijn gegaan in het dorp Tovsta, waar u zou hebben gewerkt alvorens u opnieuw in Konotop te vestigen, in een nieuw huurappartement.

Vervolgens zou R. (...), uw huidige echtgenoot, die u al kende, u hebben gevraagd u bij hem in Kiev te komen vestigen. U zou dit hebben aanvaard maar hem niet over uw problemen hebben gesproken. Uit angst op uw telefoon opnieuw foto's te krijgen die hem op de hoogte van uw problemen hadden kunnen brengen, zou u uw simkaart hebben veranderd.

Eind 2013, toen R. (...) geen werk meer had, zou u gemeenschappelijk hebben beslist naar Konotop terug te keren, omdat u zich gerust voelde door de afzetting van. U zou zich dan alle vier hebben gevestigd in het huis van uw ouders.

In de winter van 2014 zou R. (...) opnieuw naar Kiev zijn vertrokken om te werken en u zou in Konotop zijn gebleven.

In april 2014 zou een man alleen bij u zijn gekomen. Het ging om een goed geklede man die u gewoon zou hebben gezegd dat u uw huis moest verkopen, aangezien uw vader veel geld verschuldigd was aan belangrijke mensen. U zou hebben geantwoord dat het huis waar u woonde, niet uw huis was maar dat van uw twee ouders. Na naar u te hebben geluisterd, zou hij zijn vertrokken. Een week later zou die man weer naar uw huis zijn gekomen in het gezelschap van de drie zelfde mannen die u in de winter van 2010 en in maart 2011 in Konotop zouden hebben bedreigd. Ze zouden u hebben gedwongen, documenten te ondertekenen waardoor u uw erfenis zou hebben geweigerd en hen volmacht zou hebben gegeven het huis van uw ouders te verkopen. Die dag zou u voor het eerst uw problemen aan R. (...) hebben verteld. Aangezien hij bij de politie had gewerkt, de beruchtheid van deze A.K. (...) kende en verbaasd was dat hij u had laten leven, zou hij u de volgende dag allemaal hebben meegenomen naar Kiev.

Vervolgens zou u dus in Kiev met R. (...) hebben gewoond, met het plan vervolgens bij uw zuster in Wit-Rusland te gaan. Aangezien de oorlog echter was begonnen, zou R. (...) op 22 oktober 2014 een oproeping voor het leger hebben gekregen. Hij zou zich dan bij de medische commissie hebben aangemeld en enkele dagen later zou hij naar de regio van Lougansk zijn gezonden, niet daar waar de militaire operaties plaatsvonden maar waar men de rekruten voorbereidde. Na zijn opleiding die slechts twee maanden duurde, zou R. (...) bij u zijn gekomen voor Nieuwjaar, in een nieuw appartement dat u toen opnieuw in Konotop huurde.

In februari 2015 zou u zijn vertrokken naar Wit-Rusland met R. (...) en met uw twee kinderen bij uw schoonzuster.

Op 22 augustus 2015 zou u zijn teruggekeerd naar Oekraïne met uw twee kinderen voor de herdenkingsplechtigheid van het overlijden van uw nicht. Omdat u niet wist waar te logeren, zou u voor een nacht zijn opgevangen bij een van de kennissen van uw vader in Konotop. De dag na de plechtigheid moest u dan terugkeren naar Wit-Rusland.

Diezelfde 22 augustus 2015, na de plechtigheid, rond 19 uur, toen u zich bij die kennis bevond, zouden A. K. (...), zijn handlanger en een politieagent die u nooit eerder had gezien, bij uw gastheer zijn gekomen. Ze zouden u opnieuw hebben gevraagd waar uw vader was.

Na op uw hoofd te hebben geslagen, u te hebben vastgebonden aan een stoel, de handen op de rug gebonden, zou de handlanger van K. (...) uw jonge zoon M. (...) onder handen hebben genomen. Hij zou hem met geweld op de tafel hebben uitgestrekt en sigaretten op zijn rug hebben uitgedoofd. Daarna zou hij een scherp van een plastic fles in brand hebben gestoken en warme plastic op de rug van uw zoon hebben laten vloeien totdat het T-shirt vuur vatte en het kind ernstig verbrandde. Vervolgens

zouden ze vertrokken zijn en uw gastheer hebben bedreigd als hij zou praten. U zou dan hebben gezien dat ze op de tafel een envelop met bedreigingen zouden hadden achtergelaten.

Dezelfde avond zou u zich in het ziekenhuis hebben bevonden en pas twee dagen later zou u naar R. (...) hebben getelefoneerd om hem de feiten mee te delen. De volgende dagen zou hij dan naar Oekraïne zijn teruggekeerd.

U zou tot 29 september 2015 met uw zoon in het ziekenhuis zijn gebleven. Bij het verlaten van het ziekenhuis zou u gaan wonen zijn bij kennissen in Konotop, uw echtgenoot zou in Kiev gebleven zijn, waar hij werkte.

Begin 2016 zou u via uw gsm bedreigingen hebben gekregen maar u zou onmiddellijk uw simkaart hebben veranderd en zou daarna geen problemen meer hebben gehad.

In februari 2016 zou u met uw twee kinderen weer in Podlipnoe zijn gaan wonen.

Op 15 maart 2016 zou u officieel met R. (...) zijn gehuwd. Op 14 september 2016 zou u per vliegtuig Oekraïne hebben verlaten om naar Frankrijk te gaan waar u van plan was asiel aan te vragen. Dezelfde dag, op doortocht in de luchthaven van Brussel, zouden douaniers u hebben gecontroleerd en nadat de grenspolitie zich ervan bewust was dat uw hotelreservaties in Frankrijk fictief waren, zou u enkele uren op de luchthaven zijn vastgehouden en dan naar een gesloten centrum in Zulte zijn gebracht.

Op 23 september 2016 hebt u in België asiel aangevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat de elementen die u hebt aangehaald ter staving van uw asielaanvraag, niet kunnen bewijzen dat u uw land hebt verlaten wegens vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo zijn uw verklaringen bijzonder vaag en onduidelijk over de essentiële elementen van uw relaas en uw houding is weinig verenigbaar met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

U beweert namelijk dat u en uw zoon M. (...) werden vervolgd door individuen op zoek naar uw vader en dit gedurende zes jaar. U blijft echter zeer vaag over de identiteit van deze personen.

U vermeldt als voornaamste protagonisten een zekere A.K. (...), een man die u als "krachtpatser" omschrijft, en een politieagent, maar u kunt niets meer over hen zeggen, hoewel u vele jaren problemen t met hen hebt gehad.

Wanneer u wordt ondervraagd over de identiteit van deze personen, zegt u meteen dat geen van hen u ooit zijn identiteit heeft onthuld (CGVS1, p. 6).

In verband met de genaamde A. K. (...) verklaart u dat u hem niet persoonlijk kent maar dat het om een openbaar personage zou gaan, die straffeloos te werk gaat, dicht bij het gezag staat, die u zou hebben herkend omdat u hem vroeger op tv had gezien in zijn rol van weldoener die de scholen van het dorp sponsorde (CGVS1, p.5). U voegt eraan toe dat u via de geruchten die in de stad circuleren, hebt vernomen dat hij een maffioso zou zijn (CGVS2, p.4).

Wanneer er u wordt gevraagd, ons meer over die persoon te vertellen, verklaart u in eerste instantie dat hij behoorde tot dezelfde partij als Victor Ianoukovytch, de "Partij van de Regio's" (CGVS1, p.5) en als er u wordt gevraagd of die man aan politiek deed, verklaart u eerst dat het geen politicus is maar een zakenman die rond politici "draait" en vervolgens voegt u eraan toe dat hij een soort "lokale volksvertegenwoordiger" bij de burgemeester van de stad Konotop zou zijn (CGVS1, p.7).

Wanneer u meer specifiek wordt ondervraagd over de functies die hij vandaag bekleedt aangezien de "Partij van de Regio's" niet meer aan de macht is, verklaart u dit niet te weten (CGVS2, p.5). U voegt eraan toe niet te weten tot welke partij hij behoort, ook niet te weten in welk politiek kamp hij zich situeert, maar u veronderstelt dat nog altijd dicht bij het gezag staat want hij zou "nog altijd op zijn plaats zitten" (CGVS2, p.5). U voegt eraan toe dat u niet hebt geprobeerd te weten te komen tot welke partij hij behoorde maar dat hij "volgens iedereen" nog altijd aan de macht zou zijn (CGRA2, p.4), aangezien zijn misdaden ongestraft zouden blijven.

En als er u wordt gevraagd of u bewijzen van zijn straffeloosheid in Oekraïne kunt geven, antwoordt u dat er veel artikels over hem op internet staan maar dat u er niet aan hebt gedacht ze mee te brengen (CGRA2, p.4). Het is zeer verbazingwekkend dat u niet hebt geprobeerd meer informatie (behalve geruchten) te bemachtigen over de persoon die u vele jaren zou hebben geïntimideerd en die aan de basis van uw vertrek uit het land zou liggen. Ik wijs u erop dat de bewijslast op u rust en dat u dus wordt verondersteld alles in het werk te stellen om ons zoveel mogelijk elementen te bezorgen die de echtheid van uw verklaringen kunnen bewijzen. Het enige document dat u ons voorlegt (doc. 10) waarin deze A. K. (...) wordt vermeld, is een privéverklaring zonder datum van de vriend van uw vader die u onderdak zou hebben verschaft op de avond van het drama waarbij uw zoon zou zijn verbrand. Dit privé-document dat alleen als kopie wordt voorgelegd, kan niet alleen niet worden beschouwd als voldoende bewijswaarde hebbend, aangezien de persoon die het heeft opgesteld, geen specifieke hoedanigheid bezit die aan zijn geschrift een bewijswaarde kan toekennen, maar dit document vermeldt alleen de

naam van die K. (...) zonder specifieke informatie over die persoon te geven, behalve dat het hem voorstelt als burgemeester van de stad, wat u nooit hebt vermeld. Bovendien vermeldt onze eigen informatie (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) de naam A. S. (...) van de "Svoboda-partij" als de huidige burgemeester van de stad Konotop en dit sinds 25 oktober 2015. Zijn voorganger was een zekere I. O. (...). De naam A. K. (...) duikt niet op als burgemeester van de stad Konotop.

Wanneer u wordt ondervraagd over de andere mannen die deze K. (...) vergezelden bij de verschillende bezoeken, namelijk de krachtpatser en de politieagent, kunt u ons ook niets meer zeggen (CGVS2, p.3) en u hebt niet geprobeerd hun identiteit te kennen (CGVS2, pp. 3 en 6). U beperkt zich tot de veronderstelling dat deze mannen werkten voor rekening van de vermoedelijke K. (...) omdat ze hem vergezelden. Het is ook verbazend dat u enerzijds niet hebt geprobeerd meer informatie over die personen te krijgen en anderzijds, terwijl u ons de identiteit van die twee personen niet kunt geven, dat de vriend van uw vader in zijn zelfde verklaring wel degelijk de familienaam citeert van de politieagent die aanwezig was bij het drama van augustus 2015 (doc.10). Het is niet geloofwaardig dat, als die meneer die informatie bezit, hij u die niet heeft meegedeeld. Bovendien betekent dit ook dat u ons een document voorlegt waarvan u de inhoud niet kent.

Naast het feit dat u niet weet met wie u gedurende vele jaren te maken had, kan men zich ook vragen stellen over de drijfveer en de redenen waarom deze mannen op die wijze met u omsprongen gedurende een zo lange periode. Wanneer u hierover wordt ondervraagd, verklaart u zeer duidelijk dat die mannen alleen wilden dat u hen de gegevens en het adres van uw vader gaf en dat ze probeerden te weten te komen of u contact met hem had, niets meer (CGVS2, p.5).

Bijgevolg wordt er niet uitgelegd waarom zij u gedurende zes jaar zo wreed zouden hebben behandeld, terwijl u naar eigen zeggen al lang geen contact meer met uw vader had. Uzelf verklaart dat zij nooit geld van u zouden hebben geëist (CGVS 2, p.6) en wanneer er u wordt gevraagd waarom die mannen op die manier met u zouden zijn omgesprongen, blijft u vaag en vermeldt u vage jeugdherinneringen die u zouden kunnen doen veronderstellen dat uw vader zelf deel zou hebben uitgemaakt van de maffia, zonder de echte redenen voor hun volharding uit te leggen (CGVS, p. 4). Dit is ook het geval wanneer u een mogelijke wraakhistorie vermeldt in verband met het feit dat uw vader Viktor Louchtchenko zou hebben gesteund bij zijn kiescampagne in 2004 (A. K. (...) steunde toen hetzelfde jaar volgens u de kandidaat Ianoukovitch (CGVS1, p. 6)): u erkent dat het daarbij alleen gaat om veronderstellingen van u, en verduidelijkt dat zij die motieven nooit hebben aangehaald (CGVS1, p. 6).

Voor het overige verbaast het ons dat u, terwijl u zegt dat u niets meer van uw vader had vernomen en dat u waarschijnlijk problemen had omdat hij verdwenen was, nooit zijn verdwijning bij de politie zou hebben aangegeven (CGVS1, p. 5) en u er zelfs nooit aan zou hebben gedacht (CGVS1, p.12).

Dergelijke vaststellingen beletten ons de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de echtheid van de aangehaalde feiten te bewijzen.

Zelfs al zouden de aangehaalde feiten geloofwaardig zijn, quod non, merk echter op dat u zich nooit hebt gewend tot uw autoriteiten opdat ze u zouden beschermen tegen die individuen terwijl uw zoon M. (...) het slachtoffer van ernstige folteringsfeiten zou zijn geweest en hij er heel zijn leven de gevolgen van zal dragen, uzelf zou zijn mishandeld vanaf hun eerste bezoek in 2010 en uzelf en uw familie gedurende vele jaren zouden zijn bedreigd.

Wij wijzen erop dat de internationale bescherming slechts subsidiair kan optreden naast die van de nationale autoriteiten en dat, aangezien u zich niet hebt gewend tot uw eigen autoriteiten om bescherming te krijgen, niets ons toelaat te veronderstellen dat u niet had kunnen worden beschermd tegen deze individuen.

Wanneer u herhaaldelijk wordt ondervraagd over de redenen waarom u geen klacht hebt ingediend of geen bescherming op lokaal niveau of op een hoger niveau hebt aangevraagd, terwijl u zich wendt tot hogere instanties (CGVS1, p.7, 10 en 11 en CGVS2, pp.3, 4, 5 en 7), kunnen uw diverse verklaringen op basis van uw gebrek aan bewijzen en op de vrees voor die mensen die op dit ogenblik aan de macht zijn en totale straffeloosheid genieten, die u bedreigen, u of de oude man die u op 22 augustus 2015 onderdak zou hebben verschaft, aan te pakken, ons niet overtuigen.

Enerzijds omdat uw verklaringen berusten op de vaststelling dat de mannen nog steeds aan de macht zijn en ongestraft blijven, een vaststelling die wij niet kunnen delen in het licht van de vage en tegenstrijdige informatie die u ons over hen hebt kunnen geven. U kon ons namelijk hun ware identiteiten, hun verantwoordelijkheden en hun relatie met het gezag niet onthullen en u beperkte zich ertoe, de geruchten volgens welke A. K. (...) nog steeds bij de mannen van de macht zou zijn, als bewezen te beschouwen (CGVS2, p. 5).

Uw ander argument, volgens hetwelk u het leven van uw enige getuige niet in gevaar wilde brengen, namelijk de oude man die u onderdak zou hebben verschaft, overtuigt ook niet, aangezien hij zelf bereid was zijn getuigenis in te dienen opdat ze zou worden gepubliceerd in de pers (CGVS2, p.3).

Ten slotte, wanneer u de opmerking krijgt dat u klacht had kunnen indienen na de afzetting van lanoukovytch, terwijl u die K. (...) zelf met lanoukovytch associeert, omdat u naar eigen zeggen (CGVS, p.8) meende dat u niet meer in gevaar was door terug te keren naar Konotop (CGRA1,p.5), geeft u toe er niet aan te hebben gedacht (CGVS2, p.7).

Andere vaststellingen in verband met uw houding ten opzichte van die mannen maken het ons eveneens mogelijk te twifelen aan de gegrondheid van uw vrees en bijgevolg aan de echtheid ervan.

Zo verbaast het ons dat u constant bent teruggekeerd naar Konotop, de stad waaruit die mannen afkomstig zouden zijn terwijl u geen enkel probleem in Kiev hebt waar u regelmatig met R. (...) zou hebben gewoond (CGVS1, p.10 en CGVS2, p.2). Uw pogingen tot uitleg in verband met het verkrijgen van een propiska als voorwaarde opdat uw kinderen naar school zouden kunnen gaan, hebben ons niet overtuigd omdat u hebt gewoond op verschillende huurplaatsen waar u ok geen propiska had (CGVS1, p. 10).

Het feit dat u het risico nam naar Oekraïne terug te keren om met uw kinderen een begrafenisplechtigheid bij te wonen terwijl u in Wit-Rusland woonde, terwijl uw zoon M. (...) al het slachtoffer van geweld door een van die mannen was geweest, stemt ook niet overeen met de houding van een persoon die een reële en gegronde vrees in de zin van het Verdrag van Genève zou koesteren.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u uw land verlaat meer dan zes jaar na het eerste geweld van die mannen en meer dan een jaar nadat uw zoon ernstig werd verbrand, in de wetenschap dat u, na in januari nog bedreigingen via telefoon te hebben gekregen, daarna geen problemen meer zou hebben gehad. Dit gebrek aan haast om het land te verlaten doet ons ook ernstig twifelen aan de echtheid van de problemen die u zou hebben gekend in het land en doen ons ook twifelen aan de motieven om dit vertrek te rechtvaardigen.

Ik stel bovendien vast dat u ook niet onmiddellijk aan België internationale bescherming hebt gevraagd na op 14 september 2016 op ons grondgebied te zijn aangekomen, aangezien u van plan was naar Frankrijk te gaan, en hoewel u op 23 september 2016 de bescherming van België hebt aangevraagd, deed u dit na van uw vrijheid te zijn beroofd tijdens een identiteitscontrole in Zaventem, de dag zelf van uw aankomst op ons grondgebied.

Dergelijke houding is onverenigbaar met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De diverse documenten die u voorlegt, nl. uw identiteitsdocumenten, de documenten in verband met uw huwelijk en scheiding van uw echtgenoot, uw diverse geboorteakten, attesten van sociale verzekering, boekje van fysieke personen en uw rijbewijzen, veranderen geenszins de zin van deze beslissing, aangezien uw herkomst en nationaliteit niet in vraag worden gesteld.

De medische documenten in verband met uw zoon M. (...) veranderen de betekenis van deze beslissing ook niet, aangezien er geen sprake van is, zijn brandwonden maar wel de omstandigheden waarin hij werd verbrand, in vraag te stellen.

Ten slotte heeft de getuigenis van de oude man die getuige was van de feiten van 22 augustus 2015, geen bewijswaarde, aangezien de aard van het document een privégetuigenis is en bovendien een incoherentie m.b.t. de aard van de functie van A. K. (...) bevat.

Het laatste ingediende document (doc. 12-CGVS2, p. 4), een kopie van een pseudo-artikel dat niet zou zijn gepubliceerd maar een tijd op internet zou hebben gestaan, verandert ook niets aan de zin van deze beslissing, aangezien het gaat om een kopie van een document waarvan de bron niet kan worden gecontroleerd.

In verband met de politieke onlusten en instabiliteit in geval van terugkeer benadrukt het Commissariaatgeneraal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne maar dat niet kan worden afgeleid dat alleen het feit de Oekraïense nationaliteit te bezitten, op zich volstaat om te beslissen tot de erkenning van de vluchtelingenstatus krachtens artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te beslissen tot de toekenning van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling sluit zich aan bij het standpunt van het UNHCR, waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd en waaruit we kunnen afleiden dat het UNHCR meent dat elke asielaanvraag moet worden onderzocht op basis van haar eigen elementen en op individuele basis, door bijzondere aandacht te besteden aan de specifieke omstandigheden van het dossier.

Hieruit volgt dat alleen de verwijzing naar uw Oekraïense nationaliteit niet volstaat om te bewijzen dat u echt wordt bedreigd en vervolgd in uw land van herkomst of dat er, wat u betreft, een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Het blijft dus noodzakelijk uw verzoek om internationale bescherming individueel te onderzoeken. In het kader hiervan dient u uw gegronde vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade concreet aan te tonen, wat u niet hebt kunnen doen om de voormelde redenen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Wet van 15 december 1980 kan de subsidiaire

beschermingsstatus ook worden toegekend aan een asielzoeker als het willekeurige geweld in het kader van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat een burger die terugkeert naar dat land of eventueel naar de desbetreffende regio, er alleen wegens zijn aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980. In het kader van de beoordelingsruimte waarover het Commissariaat-generaal beschikt, stelt hij vast, op basis van een gedetailleerd onderzoek van de beschikbare informatie (waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd), dat duidelijk blijkt dat de huidige veiligheidsomstandigheden in de regio Konotop waaruit u afkomstig bent, absoluut niet kunnen worden bestempeld als uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming rechtvaardigt.

Uit wat voorafgaat, kan uw vrees niet worden beschouwd als gegrond en kunnen wij niet geloven dat u een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van terugkeer naar uw land.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel gaan verzoekende partijen in op de verschillende motieven van de eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunen zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht. In een derde en laatste middel gaan verzoekende partijen in op de verschillende motieven in de bestreden beslissingen aangaande de door tweede verzoekende partij voorgehouden problemen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen. Ook hier steunen zij zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad oordeelt dat door de samenhang van voormelde middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede en derde middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen merken vooreerst op dat er in het arrest nr. X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 november 2016 reeds op werd gewezen dat het Nederlands als taal van het onderzoek van de asielaanvraag is vastgesteld, waardoor de in het Frans gestelde weigeringsbeslissingen genomen ten aanzien van verzoekende partijen d.d. 27 oktober 2016 vernietigd werden (bijlage 16 van het verzoekschrift). Nochtans had hun raadsman nog voor het plaatsvinden van hun horen per e-mail d.d. 4 oktober 2016 het Commissariaat-generaal erop gewezen dat de taal

waarin de asielaanvraag onderzocht wordt het Nederlands is (bijlage 20 van het verzoekschrift). Bovendien waren, ondanks voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenzaken en de e-mail van hun raadsman d.d. 6 december 2016 aan het Commissariaat-generaal waarin er nogmaals benadrukt werd dat het Nederlands als taal van het onderzoek van de asielaanvraag is vastgesteld (bijlage 17 van het verzoekschrift), ook de weigeringsbeslissingen d.d. 12 januari 2017 opgesteld in het Frans (bijlagen 20 en 21 van het verzoekschrift). Deze beslissingen werden evenwel ingetrokken tijdens het beroep tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dienaangaande voegen verzoekende partijen het verzoekschrift dat ingediend werd in het kader van voormeld beroep (bijlage 22), een e-mail d.d. 30 januari 2017 van hun raadsman aan het Commissariaat-generaal met in de bijlage voormeld verzoekschrift (bijlage 23) en de intrekking door de commissaris-generaal (d.d. 10 februari 2017) van de weigeringsbeslissingen d.d. 12 januari 2017 (bijlage 24) als bijlagen bij hun verzoekschrift. Verzoekende partijen zijn van mening dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet opnieuw werd geschonden doordat verwerende partij voor haar beslissingen van 28 februari 2017 nog steeds steunt op stukken die in het Frans zijn opgesteld.

2.2.3.2. De Raad stelt vooreerst vast dat, zoals ook opgemerkt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. X van 29 november 2016, met toepassing van artikel 51/4, § 2 van de vreemdelingenwet op 23 september 2016 het Nederlands als taal van het onderzoek van de asielaanvraag is vastgesteld (administratief dossier, stuk 7, map 'eerste beslissing', stukken 29 en 30 (bijlagen 25)) en dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook in het Nederlands moet worden gevoerd. De Raad stelt verder vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de gehoorverslagen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal thans wel in het Nederlands werden gesteld (administratief dossier, stuk 7, map 'tweede beslissing', stukken 11, 12 en 13 (gehoorverslagen CGVS), stukken 17 en 18 (vragenlijst CGVS) en stukken 21 en 22 (verklaringen DVZ)). Ook de bestreden beslissingen zijn in het Nederlands gesteld. De procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is dan ook correct in het Nederlands verlopen zoals bepaald bij artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er verder nog op dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet oplegt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept in de taal van de procedure dient te worden gesteld of vertaald (RvS 22 februari 2007, nr. 168.176). Geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal om alle landeninformatie die aan het dossier wordt toegevoegd in de taal van de rechtspleging op te stellen. Verzoekende partijen tonen op geen enkele manier *in concreto* aan dat of op welke wijze zij zouden zijn gegriefd doordat de landeninformatie waarop verwerende partij zich baseert in de bestreden beslissingen niet werd vertaald naar het Nederlands.

2.2.4. Wat betreft de opmerking van verzoekende partijen dat de gehoren op het Commissariaat-generaal van 7 oktober 2016 en 11 oktober 2016 in het Frans werden afgenomen, bemerkt de Raad dat zoals andere wetsbepalingen waarbij het gebruik van een bepaalde taal wordt opgelegd ook artikel 51/4 van de vreemdelingenwet restrictief moet geïnterpreteerd worden. Deze wetsbepaling regelt enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag en wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet is niet geschonden omdat het interview op het Commissariaat-generaal zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij dit interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet verbiedt de jurist die het interview met de asielzoeker afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. X).

2.2.5.1. Verder betogen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van haar desertie.

Het feit dat het voor eerste verzoekende partij nog mogelijk was een internationaal paspoort te verkrijgen en officieel te huwen, terwijl zij reeds als deserteur stondesignaleerd, verklaren verzoekende partijen door de wijdverspreide corruptie die heerst in de Oekraïense administratie.

In verband met de terugkeer van eerste verzoekende partij naar Oekraïne naar aanleiding van de tragische gebeurtenissen die ertoe zouden hebben geleid dat de zoon M. van tweede verzoekende partij in het ziekenhuis werd opgenomen ten gevolge van de brandwonden waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest, voeren verzoekende partijen aan dat tweede verzoekende partij en haar zoon nood hadden aan de hulp en bijstand van eerste verzoekende partij. Ondanks het risico dat eerste verzoekende partij liep door terug te keren naar Oekraïne, vond zij het haar plicht hen bij te staan, ongeacht het gevaar dat zij zelf liep om opgepakt te worden omwille van haar desertie. Voorts was M. in de periode na de feiten te zwak om verre verplaatsingen te maken, waardoor zij niet elders naartoe konden.

Verzoekende partijen wijzen voorts op de verscheidene oproepingsbrieven die eerste verzoekende partij heeft ontvangen, dewelke zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 11).

Het feit dat slechts kopieën kunnen worden bijgebracht is te wijten aan het feit dat eerste verzoekende partij deze brieven niet had meegenomen tijdens hun vlucht naar Frankrijk. Zij werden immers verkeerd geïnformeerd over de wijze waarop zij naar Frankrijk dienden te verhuizen/vluchten, waardoor ze de oproepingsbrieven niet hadden meegenomen als bewijsstukken om asiel of subsidiaire bescherming aan te vragen. Bovendien werd tijdens het eerste gehoor van tweede verzoekende partij, dat plaatsvond op 7 oktober 2016, verzocht om een kopie van deze oproepingsbrieven te bezorgen voor het volgende gehoor van 11 oktober 2016, daar het voor zich spreekt dat zij in zo'n korte tijdspanne niet in het bezit konden geraken van de originelen. Het is dan ook niet ernstig dat verwerende partij eerste verzoekende partij kwalijk neemt slechts kopieën te hebben bijgebracht van de oproepingsbrieven.

In verband met de vaststelling van verwerende partij dat één van de oproepingsbrieven verwijst naar artikel 110 van het Oekraïense Strafwetboek, wat volgens de oproepingsbrief het misdrijf van landverraad betreft, terwijl artikel 110 eigenlijk het misdrijf van de schending van de integriteit en onschendbaarheid van het Oekraïense grondgebied betreft, merken verzoekende partijen op dat dit slechts te wijten is aan een kleine typefout in hoofde van de Oekraïense administratie, aangezien artikel 111 van het Oekraïense Strafwetboek het misdrijf van landverraad betreft. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekende partijen dienaangaande een *“uittreksel uit het Oekraïense Strafwetboek (art. 110-111)”* (bijlage 25).

Ten slotte verwijzen zij nog naar het internetartikel *“Ukrainian parliament passes law allowing army deserters to be shot”* d.d. 5 februari 2015 van *RT News* dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 12), stellende dat hieruit blijkt dat de Oekraïense wetgeving duidelijk bepaalt dat een deserteur mag worden doodgeschoten. Waar verwerende partij in verband met deze wetgeving stelt dat dit enkel geldt voor oorlogs- of gevechtssituaties, wijzen verzoekende partijen erop dat deserteurs in afwachting van een bestraffing wegens desertie opnieuw in oorlogs- of gevechtssituaties worden geplaatst waardoor zij wel degelijk kunnen worden neergeschoten overeenkomstig de geldende wetgeving.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partijen met bovenstaande argumentatie er geenszins in slagen afbreuk te doen aan de motivering in de eerste bestreden beslissing dat eerste verzoekende partij er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in haar hoofde omwille van haar vermeende desertie aannemelijk te maken.

De Raad stelt vooreerst vast dat door verwerende partij werd vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerde desertie van eerste verzoekende partij omdat (i) eerste verzoekende partij slechts twee oproepingsbrieven had neergelegd, terwijl er talrijke zouden zijn toegekomen tijdens haar verblijf in Wit-Rusland en na haar terugkeer naar Oekraïne, waarbij zij niet kon zeggen om hoeveel convocaties het ging; (ii) er twijfels waren omtrent de authenticiteit van de door eerste verzoekende partij neergelegde convocaties; (iii) het niet geloofwaardig was dat eerste verzoekende partij nog een internationaal paspoort had bekomen (en was kunnen huwen) terwijl zij al gezocht zou zijn voor desertie; (iv) het niet aannemelijk was dat eerste verzoekende partij vanuit Wit-Rusland nog twee keer terugkeerde naar Oekraïne; (v) er een inconsistentie was in de verklaringen van verzoekende partijen aangaande de vraag of eerste verzoekende partij gezocht zou zijn en zich zou hebben verscholen in Oekraïne; en (vi) verzoekende partijen pas het land zouden hebben verlaten meer dan een jaar nadat eerste verzoekende partij deserteur zou zijn verklaard. Naast de ernstige twijfels over de geloofwaardigheid van de verklaringen van eerste verzoekende partij ter zake, werd tevens geoordeeld dat zij geen bezwaren tegen de legerdienst of mobilisatie had ingeroepen die eventueel een internationale beschermingsstatus konden wettigen. Evenmin was eerste verzoekende partij er in geslaagd aan te tonen dat een eventuele vervolging voor desertie of dienstweigering buitensporig zou zijn. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade op zich volstaat niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. Deze vrees of dit risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en eerste verzoekende partij dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, in een poging voormelde motieven van de eerste bestreden beslissing te weerleggen, grotendeels blijven steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal. Meer nog, tegen verschillende argumenten voeren verzoekende partijen geen enkel verweer. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de eerste bestreden beslissing.

Wat betreft de verwijzing van verzoekende partijen naar de wijdverspreide corruptie ter verklaring van het feit dat eerste verzoekende partij nog een internationaal paspoort had bekomen nadat zij als deserteur gesignaleerd zou zijn geweest, stelt de Raad vast dat dit een loutere *post-factum* verklaring betreft, nu eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal geen melding maakte van het bekomen van dit paspoort door middel van corruptie. Hierover bevraagd, gaf eerste verzoekende partij enkel aan dat zij het paspoort in Kiev had aangevraagd, zonder meer (administratief dossier, stuk 7, map 'tweede beslissing', stuk 12, gehoorverslag CGVS d.d. 11/10/2016, p.3).

Waar verzoekende partijen het niet neerleggen van meer oproepingsbrieven en/of de originele versies van de oproepingsbrieven wijten aan de korte tijdspanne die zij kregen voor het neerleggen van documenten ter staving van hun asielrelaas, meent de Raad dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat het niet neerleggen van meer oproepingsbrieven en/of de originele versies van de oproepingsbrieven te wijten is aan de korte tijdspanne tussen hun eerste en tweede gehoor, nu zij ook tot op heden geen andere oproepingsbrieven en/of de originele versies van de oproepingsbrieven hebben bijgebracht. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals hierboven al gesteld werd, is het de asielzoeker die moet pogen om het relaas waar mogelijk te staven. Verzoekende partijen werden er reeds tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 28 september 2016 op gewezen dat zij al het mogelijke moeten doen om stukken die de door hen aangehaalde feiten aantonen te bekomen en dat zij zo mogelijk de originele documenten dienen voor te leggen (administratief dossier, stuk 7, map 'tweede beslissing', stukken 17 en 18, vragenlijsten CGVS, 'voorafgaand advies').

Wat betreft de bemerking van verzoekende partijen dat het gegeven dat één van de oproepingsbrieven verwijst naar artikel 110 van het Oekraïense Strafwetboek te wijten is aan een kleine typefout in hoofde van de Oekraïense administratie, en dat men artikel 111 van het Oekraïense Strafwetboek bedoeld zou hebben dat het misdrijf van landverraad betreft, zo blijkt uit het door hen bijgebrachte "*uittreksel uit het Oekraïense Strafwetboek (art. 110-111)*" (bijlage 25 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat het maar weinig aannemelijk is dat een officiële overheidsinstantie (het Oekraïense Ministerie van Binnenlandse Zaken) een dergelijk belangrijk element van de oproepingsbrief – met name het artikel waarop de betrokkene een inbreuk gemaakt zou hebben – verkeerd zou vermelden en dienaangaande een typefout zou maken.

Waar verzoekende partijen nog volharden in hun stelling dat een deserteur volgens de Oekraïense wetgeving mag worden doodgeschoten, hierbij verwijzend naar een artikel van *RT News* dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 12), en daarnaast opmerken dat een deserteur in afwachting van een bestraffing voor desertie opnieuw in een oorlogs- of gevechtssituatie wordt geplaatst waardoor hij opnieuw het risico loopt te worden neergeschoten overeenkomstig de geldende wetgeving, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen zich beperken tot het uiten van blote beweringen en het louter tegenspreken van desbetreffende motivering in de eerste bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 7, map 'eerste beslissing', stuk 23, landeninformatie, deel 8) blijkt dat de wetswijziging waarover het door verzoekende partijen bijgebrachte nieuwsartikel bericht geenszins toelaat deserteurs dood te schieten en niet toestaat dat een commandant ten overstaan van een ondergeschikte die hij tracht te detineren dodelijk geweld gebruikt. Het weinig genuanceerde artikel van *RT* dat verzoekende partijen bijbrengen volstaat geenszins om de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert in een ander daglicht te stellen, temeer daar *RT*, voorheen gekend als *Russia Today*, bezwaarlijk beschouwd kan worden als een onpartijdige, objectieve bron van informatie aangaande het Russisch-Oekraïens conflict. Uit de informatie die verwerende partij toevoegt aan haar nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlagen 2-4) blijkt dat *RT* of *Russia Today* een Russisch nieuwskanaal is dat gefinancierd wordt door de Russische regering. Bovendien werd het in 2014 in het Verenigd Koninkrijk door de mediawaakhond reeds gesanctioneerd wegens misleidende en vooringenomen berichtgeving. Verzoekende partijen maken bijgevolg geenszins aannemelijk dat in Oekraïne "*op desertie impliciet de doodstraf staat*", zoals zij beweren in hun verzoekschrift.

2.2.6.1. Verder herhalen verzoekende partijen de problemen die tweede verzoekende partij kent in haar land van herkomst, met name de bedreigingen vanwege personen die op zoek zijn naar haar vader omdat deze ene A. K. nog geld verschuldigd zou zijn. Verzoekende partijen stellen dat het ontegensprekelijk vastgesteld is dat de zoon van tweede verzoekende partij ernstige verwondingen heeft opgelopen door foltering. Zij voegen dienaangaande foto's en een medisch attest als bijlage bij hun verzoekschrift (bijlagen 13-14). Voorts heeft tweede verzoekende partij zich niet verder geïnformeerd naar haar belagers uit angst voor hen, gelet op de ernst van hun bedreigingen en het feit

dat één van hen de invloedrijke A. K. was. Dit verklaart overigens ook dat zij geen aangifte heeft gedaan van hun bedreigingen, temeer daar één van haar belagers gekleed was in een politie-uniform. Ook elders in Oekraïne kon zij geen klacht indienen, nu haar belagers zo haar verblijfplaats zouden kunnen achterhalen. Dat A. K. door zijn status straffeloos te werk kan gaan wordt bovendien bevestigd door de getuigenis van een vriend van de familie die verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 15). In verband met deze getuigenis voeren verzoekende partijen nog aan dat het woord 'burgermeester' in deze getuigenis niet in de letterlijke betekenis moet worden verstaan, maar in de figuurlijke betekenis, met name dat A. K. een figuur is met veel macht. De motivering dat aan de getuigenis geen bewijswaarde kan worden toegekend raakt voorts kant noch wal, daar "(o)ok een journalist (...) geen specifieke wettelijke hoedanigheid (heeft) die aan zijn geschrift een speciale bewijswaarde zou kunnen toekennen". Verder merken verzoekende partijen op dat er weinig artikels of verklaringen inzake de A. K. terug te vinden zijn omdat hij een berucht persoon is die iedereen vreest. Als er al artikels over A. K. verschijnen op het internet, is dit bijna altijd zonder bronvermelding, uit angst voor vergelding. Niettemin is tweede verzoekende partij erin geslaagd om toch een artikel terug te vinden. Het is bovendien niet ernstig dat haar kwalijk genomen wordt slechts kopieën te hebben voorgelegd, gelet op de korte tijdspanne dat zij gekregen had. Zij werd tijdens haar gehoor van 7 oktober 2016 verzocht om bewijs bij te brengen van haar problemen op het volgende gehoor dat reeds plaatsvond op 11 oktober 2016. Daarnaast stellen verzoekende partijen dat het niet mag verwonderen dat tweede verzoekende partij geen aangifte heeft gedaan van de 'verdwijning' van haar vader, nu zij slechts sporadisch contact had met haar vader en het feit dat zij er lang geen contact mee had niet abnormaal was, zodat er voor haar geen sprake was van een 'verdwijning'.

2.2.6.2. De Raad benadrukt vooreerst dat in de bestreden beslissingen uitgebreid gemotiveerd wordt waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door tweede verzoekende partij voorgehouden problemen en de voorgehouden vrees die hieruit zou voortvloeien. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) tweede verzoekende partij slechts vage verklaringen kon afleggen over haar belagers; (ii) zij geen objectieve bewijsstukken kon neerleggen omtrent haar voornaamste belager, waarbij geoordeeld werd dat de getuigenis van een vriend van de vader van tweede verzoekende partij weinig bewijswaarde had en bovendien inconsistent was met de verklaringen van tweede verzoekende partij; (iii) er vragen gesteld dienden te worden over de drijfveren van haar belagers en hun handelingen over een periode van zes jaar; (iv) tweede verzoekende partij nooit de verdwijning van haar vader had gemeld bij de politie; (v) tweede verzoekende partij vaak was teruggekeerd naar Konotop, de stad waar zij de door haar ingeroepen problemen zou hebben gekend, en zij klaarblijkelijk nog het risico zou hebben genomen om terug te keren vanuit Wit-Rusland met haar kinderen en dit terwijl haar zoon eerder al slachtoffer was geweest van geweld; (vi) verzoekende partijen pas ruim zes jaar na het begin van de problemen en ruim een jaar na de mishandeling van de zoon van tweede verzoekende partij definitief Oekraïne zouden hebben verlaten; en (vii) verzoekende partijen nagelaten hadden om bij aankomst in België onmiddellijk asiel aan te vragen. De Raad wijst erop dat deze beoordeling als geheel dient te worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas werd ondermijnd. In ondergeschikte orde wordt verder in de bestreden beslissingen nog gemotiveerd dat indien het relaas van tweede verzoekende partij geloofwaardig zou zijn, *quod non*, erop gewezen dient te worden dat tweede verzoekende partij zich nooit tot de nationale autoriteiten zou hebben gewend om bescherming te bekomen tegen haar belagers, waarbij tevens opgemerkt werd dat de verklaringen van tweede verzoekende partij voor het feit dat zij geen klacht heeft ingediend of geen bescherming op lokaal niveau of op een hoger niveau heeft aangevraagd, met name haar gebrek aan bewijzen en de vrees voor die mensen die op dit ogenblik aan de macht zijn en totale straffeloosheid genieten, die haar bedreigen, geenszins kunnen overtuigen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, in een poging om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen, wederom blijven steken in het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, maar dit zonder de verschillende vaststellingen van verwerende partij afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Evenmin volstaat het louter opnieuw te verwijzen naar de reeds eerder bijgebrachte documenten ter staving van het asielrelaas, die reeds *in extenso* werden besproken door verwerende partij, om de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissingen, die leiden tot het besluit dat deze documenten niet van aard zijn de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas te herstellen, in een ander daglicht te stellen. Immers, het komt aan verzoekende partijen toe om deze vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

Wat overigens de bemerking van verzoekende partijen betreft dat tweede verzoekende partij geen aangifte gedaan heeft van de verdwijning van haar vader omdat er voor haar geen sprake was van een 'verdwijning' daar zij slechts sporadisch contact had met haar vader en het dan ook niet abnormaal was dat zij gedurende een lange tijd geen contact had met haar vader, wijst de Raad erop dat tweede verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat zij wist dat haar vader verdwenen was toen zij in de winter van 2010 bezoek kreeg van drie mannen die naar hem op zoek waren (administratief dossier, stuk 7, map 'tweede beslissing', stuk 13, gehoorverslag CGVS d.d. 07/10/2016, p. 5). Sindsdien had zij geen nieuws van hem, ondanks pogingen hem te contacteren (administratief dossier, stuk 7, map 'tweede beslissing', stuk 13, gehoorverslag CGVS d.d. 07/10/2016, p. 5). Het is dan ook verbazingwekkend dat tweede verzoekende partij, wanneer zij niets meer hoort van haar vader en bovendien problemen kent omwille van de verdwijning van haar vader, nooit zijn verdwijning bij de politie zou hebben aangegeven (administratief dossier, stuk 7, map 'tweede beslissing', stuk 13, gehoorverslag CGVS d.d. 07/10/2016, p. 5) en er zelfs nooit aan zou hebben gedacht (administratief dossier, stuk 7, map 'tweede beslissing', stuk 13, gehoorverslag CGVS d.d. 07/10/2016, p. 12).

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partijen ook hier niet aannemelijk maken dat het niet neerleggen van de originele versies van de documenten aangaande de problemen van tweede verzoekende partij te wijten is aan de korte tijdspanne tussen het eerste en tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, daar verzoekende partijen tot op heden nalaten de originele versies van de door tweede verzoekende partij bijgebrachte documenten, meer bepaald van de privéverklaring van de vriend van haar vader die haar onderdak zou hebben verschaft op de avond van het drama waarbij haar zoon zou zijn verbrand (administratief dossier, stuk 7, map 'eerste beslissing', stuk 31, documenten, nr. 10) en van het bijgebrachte pseudoartikel dat kort op het internet verschenen zou zijn en een verklaring van een ex-politieagent betreft (administratief dossier, stuk 7, map 'eerste beslissing', stuk 31, documenten, nr. 12), neer te leggen.

Waar verzoekende partijen opnieuw foto's en een medisch attest bijbrengen aangaande de brandwonden van de zoon van tweede verzoekende partij (bijlagen 13 en 14 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat de brandwonden van de zoon van tweede verzoekende partij op zich niet in vraag gesteld worden, doch wel de omstandigheden waarin hij werd verbrand. Deze medische documenten volstaan dan ook niet om de door tweede verzoekende partij voorgehouden problemen aan te tonen.

De Raad besluit dat verzoekende partijen met hun betoog geen afbreuk doen aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen omtrent de door tweede verzoekende partij voorgehouden problemen. De desbetreffende vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden op omstandige wijze uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Wet van 15 december 1980 kan de subsidiaire beschermingsstatus ook worden toegekend aan een asielzoeker als het willekeurige geweld in het kader van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat een burger die terugkeert naar dat land of eventueel naar de desbetreffende regio, er alleen wegens zijn aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980. In het kader van de beoordelingsruimte waarover het Commissariaat-generaal beschikt, stelt hij vast, op basis van een gedetailleerd onderzoek van de beschikbare informatie (waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd), dat*

duidelijk blijkt dat de huidige veiligheidsomstandigheden in de regio Konotop waaruit u afkomstig bent, absoluut niet kunnen worden bestempeld als uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming rechtvaardigt."

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT